

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,
pokud bych parafrázoval jednu vánoční píseň, řekl bych: „Doba postní milá už se k nám zas sklání.“ Doba postní je skutečně milou dobou pro duši, je očistnou a posilující lázní, jež obnovuje a doplňuje sílu pro celý další rok života. Jako někteří jezdí každoročně do lázní, aby posílili zdraví své v průběhu života postupně chátrající tělesné schránky, užíváme jako katoličtí křesťané z milosti rozhodnutí Církve každoročně postní čas k posile své, šrámy každodenních bojů poseté duše, jež by však neměla být v křesťanském životě postupně chátrající, alebrž zrající v záři a světle milosti.

Kromě osobních problémů a posílení osobní zbožnosti je třeba neustále pečovat i o svůj postoj a orientaci v rámci krize Církve, jež nám dává příležitost mimořádného posvěcení a zásluh na straně jedné, ale připravuje i četná nebezpečí na straně druhé, nebezpečí bludných cest ve spojení s nástrahami neustále bezbožnějšího, od víry odpadlého „tohoto světa“, jak ho nazývá náš Pán Ježíš Kristus.

Nejsme tady, abychom vytvořili muzeum „předkoncilní Církve“ – naším úkolem je uchovat katolickou víru a její vyjádření v liturgii, abychom byli hradbou proti průniku modernismu, liberalismu a ducha tohoto světa, ducha revoluce do Církve, jednoduše, abychom byli duchovní hradbou chránící katolickou církev proti „církvi koncilu“.

K tomu nemůže sloužit zrestaurovaná zřícenina starého hradu, byť seberomantičtější, k tomu je třeba užít účinné soudobé prostředky, ale tak, aby tyto byly podřízeny věčným pravdám a nadčasové moudrosti Církve sloužily, a nestaly se bičem Satanovým. To nelze zajistit bez hluboké znalosti nauky Církve spojené se zbožností, pokorou a oddaností, bez schopnosti ovládat se a podřídit se vedení věrných představených.

To platí i o pomocných prostředcích moderní civilizace, o technických prostředcích, jako jsou počítače, jejichž zneužívání je velmi široké téma, jež se netýká pouze dětí a mládeže, mobilní telefony, jejichž nadužívání rozkládá harmonickou osobnost člověka, vede k neschopnosti soustředit se a účinně organizovat sebe a svoji práci, a jiné.

Nesmíme „být z tohoto světa“, jako je „církev koncilu“, ale musíme žít v tomto světě, do něhož jsme vysláni, jak naše poslání hlubokými myšlenkami vyjadřuje náš Pán ve Velekněžské modlitbě, nejdelší to modlitbě Páně uchované v Novém zákoně v Janově evangeliu.

Naše jednota s Otcem, s Jeho souvěčným Synem a Duchem Svatým skrze učení Církve, které jí Syn předal, musí formovat celý náš na zdravé přirozenosti postavený nadpřirozený život, náš apoštolát, touhu přivádět každého do této jednoty modlitbou, vyznáním a příkladem. To je jediná pravá cesta pro celý svět i pro každého jednotlivého člověka.

V tomto duchu zkoumejme v postním čase každý sám sebe a čtěme spisy našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, v nichž se zrcadlí jeho moudrost a církevní myšlení a v nichž najdeme nejlepší inspiraci pro naši současnost.

Milostiplně strávený postní čas a hojné požehnání od vzkříšeného Pána

Vám přeje a vyprošuje
s kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Tiskové sdělení generálního představeného FSSPX

(zdroj: *fsspx.news*; překlad z německé verze)

*„Kdo mne miluje, zachovává moje přikázání
a dbá na jejich zachovávání.“*

Deklarace *Fiducia supplicans* prefekta Dikasteria pro nauku víry k otázce žehnání „párům v neregulérním stavu a párům stejného pohlaví“ v nás vyvolává zděšení. Zděšení o to větší, když tento dokument podepsal samotný papež.

Přestože tato deklaráce předesílá, že musí být vyloučena jakákoliv záměna mezi žehnáním takovým nelegitimním svazkům s žehnáním manželství mezi mužem a ženou, deklaráce se nevyhnula ani zmatení, ani skandálu: nejen že učí, že nositel úřadu v Církvi může svolávat Boží požehnání na hříšné svazky, ale ve skutečnosti tím tyto hříšné situace ještě posiluje.

„Požehnání“, k němuž tato deklaráce vyzývá, spočívá v prosbě za tyto osoby v neliturgickém rámci, aby „vše, co je v jejich životě a v jejich vztazích pravdivé, dobré a lidsky cenné, bylo za přispění přítomnosti Ducha Svatého uzdraveno a pozvednuto“.

To je ale klamání nejhoršího druhu nechávat lidi, kteří žijí ve svazku, který je od základu zkažený, věřit, že tento svazek může být současně pozitivní a hodnotný. Navíc je to nejzávažnější nedostatek blízké lásky vůči těmto zbloudilým duším. Je falešné si namalovat, že v situaci veřejného hříchu existuje něco dobrého, a je falešné tvrdit, že by Bůh mohl žehnat párům, které v takové situaci žijí.

Bezesporu může každý člověk zakusit Boží pomoc díky vstřícnému Božímu milosrdenství a s důvěrou zjistit, že Bůh jej volá k obrácení, a skrze obrácení obdrzet spásu, kterou mu Bůh nabízí. A nikdy neodmítá svatá Církev požehnání těm hříšníkům, kteří o ně právoplatně žádají, ale tehdy nemá toto požehnání jiný účel než pomoci duši k tomu, aby přemohla hřích a žila ve stavu milosti.

Svatá Církev tedy může žehnat každému jednotlivému člověku, dokonce i pohanovi. Ale nikdy a žádným způsobem by nemohla žehnat nějakému svou povahou hříšnému svazku pod záminkou, že chce podpořit to dobré v něm.

Jestliže se žehná nějakému páru, nežehná se jednotlivým lidem, nýbrž se nutně žehná vztahu, který je spojuje. V případě skutečnosti, která je sama o sobě špatná a pohoršující, nelze požehnáním smazat vinu.

Takové povzbuzení k provádění oněch žehnání v pastorační praxi nevyhnutelně k tomu, že budou systematicky akceptovány situace, které nejsou v souladu s mravním zákonem, ať už se bude říkat cokoliv.

To bohužel odpovídá i výrokům papeže Františka, který označuje za „povrchní a naivní“ postoj těch, kteří lidi „nutí ke způsobům chování, pro něž ještě nejsou zralí nebo k nimž nejsou způsobilí“¹.

Toto smýšlení, které již nevěří v moc milosti a kříž odsouvá stranou, nikomu nepomůže vymanit se z hříchu. Nahrazuje pravé odpuštění a pravé milosrdenství smutně bezmocným prominutím trestu. A urychluje tím jen to, že duše jdou do zatracení a katolická morálka se rozkládá.

Ani veškerý nadnesený způsob vyjadřování a sofistickované maskování dokumentu Dikasteria pro nauku víry nemohou skrýt elementární a zjevnou skutečnost těchto žehnání; ta nebudou působit nic jiného než posilovat tyto svazky v jejich hříšné situaci a povzbuzovat jiné, aby je následovali. To povede k tomu, že se tato žehnání budou považovat za náhradu manželství.

Ve skutečnosti odhaluje tento dokument hluboký nedostatek víry v nadpřirozeno, v Boží milost a v sílu kříže k tomu, aby lidé žili v čistotě a v lásce podle Boží vůle.

Jde o naturalistického a defétistického ducha, který se zbaběle přizpůsobuje duchu světa, Božímu nepříteli. Jedná se zde o další kapitulaci a podřízení se světu ze strany liberální a modernistické hierarchie, která je od Druhého vatikánského koncilu v službách revoluce uvnitř i vně Církve.

Kéž nejbližší Panna Maria, strážkyně víry a svatosti, spěchá svaté Církvi na pomoc. Kéž chrání zejména ty, kteří jsou tomuto chaosu nejvíce vydáni napospas – děti, které jsou takto nuceny vyrůstat v novém Babylónu, bez orientačních bodů nebo bez průvodce, který by jim připomínal morální zákon.

Don Davide Pagliarani, generální představený
Menzingen, 19. prosince 2023

Kázání P. Tomáše Stritzka ve Zlatých Horách o 2. neděli po Zjevení Páně dne 14. ledna 2024

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí věřící,

dnešní evangelium hovoří o prvním veřejném zázraku Páně. Je to zázrak velmi zajímavý, možná pro někoho v podstatě i neočekávaný. On ukazuje na lidskost našeho Pána, na to, že se stal jedním z nás nejen ve strastech, ale i v radostech; i Pán se dokázal radovat našimi radostmi, a dokonce ty naše radosti, když hrozilo, že bude po radostech, dokázal zachránit. Tento první zázrak totiž není nějaká náboženská upřílišněnost, či trestání hříšníků, že by sestoupily plameny s nebe a pohltily někoho, nebo nějaká oslava zbožných, náprava veřejných mravů, nějaké mravokárné napomenutí a nebylo to ani uzdravení nemocného. Takto by jistě vymyslel první zázrak někdo velmi přezbožný, nějaká přezbožná duše – a náš Pán udělal první zázrak úplně jiný, pro zbožné duše možná neočekávaný. První zázrak bylo proměnění vody ve víno na svatbě, kde se hojně pilo, a protože se pilo hojně, tak prostě došlo víno. To nebylo, že by tam žádné víno nebylo připravené, ale pilo se hojně, navíc tam přišli i apoštolové, možná někteří další neočekávaní hosté, židovské svatby byly velké, takže těch hostů možná bylo více, a apoštolové samozřejmě slavili a rovněž ostatní, kteří přišli s Kristem, takže ta potřeba vína byla naprosto neočekávaná pro novomanžele a ženich prostě připravil vína méně. Došlo víno... To nebylo v plánu, ale prostě to bývají nějaké ta společenská *faux pas*, jak je známe; jako když někdo řekne, že by si dal ještě tamhle ten zákusek nebo jestli by bylo možno ještě tamhle to nalít, a najednou se zjistí, že to na oslavě už není. A přesně ta situace nastala. A protože Panna Maria s ostatními ženami nebyla v nějakém zbožném vytržení, ale pomáhala – pomáhala organizovat, nosit na stůl atd. –, tak věděla, že to víno došlo. A ti, kteří svatbu organizovali, věděli, že došlo víno a že bude hrozná ostuda. A co s tím? A protože Panna Maria věděla, že její božský Syn si dokáže poradit se vším, což ukazoval i v dílně se svatým Josefem, životě Svaté rodiny, tak mu řekla: „Nemají vína. Co máme dělat? Porad'. Udělej něco. Vyřeš to.“ To tak někdy bývá: ženy přijdou a řeknou, že se stala

¹ František, rozhovor s jezuitou v Lisabonu, 5. srpna 2023.

takováhle nehoda, přijdou třeba za manželem nebo za synem a řeknou: „Udělej něco. Vyřeš to.“ Ženy pak jsou velmi pokorné a nechají všechno na hlavě rodiny. To nakonec udělala i Eva v ráji poté, co dala Adamovi okusit jablko a způsobila malér: „Vyřeš to.“

Pán Ježíš říká celkem dvě věci, které jsou zajímavé. On říká: „Nenadešla moje hodina.“ Tím upozorňuje, že to, co udělá, nebylo tak nějak úplně v Božím plánu. Panna Maria totiž neříká: „Udělej zázrak.“ To neříká. Ona prostě předkládá tu situaci k vyřešení. Ale Kristus už směřuje k tomu, co udělat chce. A upozorňuje: „Moje hodina nenadešla.“ Boží úrdek byl původně jiný, i když Bůh ve svém věčném vědění věděl, co se stane; a také tím ukazuje, že to není ani matka, která je v tomto případě Matkou Boží, která vládne nad Synem, a proto říká: „Co mně a tobě, ženo?“ Já tu jedním ze svého úradku. Kristus sice jednal ze svého úradku, ale na přimluvu své božské Matky. A to je zajímavý model, který pozorujeme a který je vlastně aktuální dosud. Kristus nedělá něco, co by bylo proti Božímu úradku jako takovému, proti Boží vůli, to by bylo špatné, to nemůže ani dělat, ale pro lásku ke své Matce je ochoten přihlídnout milosrdně právě tam, kde ho Panna Maria prosí. A právě zde vidíme, že Kristus vyslyší Pannu Marii mimořádným způsobem, tím, že učiní první veřejný zázrak. Samozřejmě v tom rozhovoru je slyšet i určitou nadsázku, trošku židovského humoru. Uvědomme si, že to bylo na svatbě, kde byla radost, to nebyl nějaký studený rozhovor s nějakým chladným napomínáním. Tam všichni už měli něco upito a radovali se a Kristus říká s určitou nadsázkou tyto věty. Ono se to někdy interpretuje velmi chladně, jako kdyby tam stáli proti sobě s nějakým kamenným obličejem: „Ženo, s tebou nemám nic společného“ nebo „Jdi ode mne pryč“. To tak nebylo. Kristus nebyl tvrdý nebo neuctivý vůči své Matce, ani nevlídný nebyl. To by se neslučovalo s Jeho láskou k Panně Marii. Pokud to tak vyznívá v těch našich překladech, v latinském, vlastně i v řeckém textu, tak to neobsahuje přesně tu situaci, musíme si tu situaci uvědomit. Zajímavé bylo, když můj spirituál v semináři, který byl po otci žid, otec měl ještě rabínskou školu a pak se obrátil, ten otec, jeho rodina byla pak katolická, tak jak on popisoval tu situaci. Naprosto jinak než s tou germánskou chladností němečtí vykladači. Tam vidíme i ten temperament, který v tom byl. Tam se nejednalo o chladnou filosofickou konverzaci. A to vidíme i z toho, co Kristus učinil. A Panna Maria

věděla, že ji Kristus vyslyší, protože říká: „Udělejte, co vám přikáže.“ Ona neříká: Teď jsem narazila – řekl: „Co mně a tobě, ženo“ –, tak teď už od něj nemůžu nic očekávat, jenom říká: „Udělejte, co vám přikáže.“ Panna Maria vidí, že Kristus jí vyjde vstříc, že vyslyší její prosby. Neříká, co Kristus udělá, ale: „Poslouchejte ho.“ To je také to poselství Panny Marie. Panna Maria nám vždycky říká: „Poslouchejte Krista, poslouchejte jeho slova, poslouchejte, co zjevil“; to říká Církvi dva tisíce let. Panna Maria nikdy neříká: „Dělejte něco jiného, než říká Kristus, něco jiného, než je v Božím zákoně, něco jiného, než Bůh zjevil, co Bůh zjevil skrze Krista.“ Podle toho se vždycky pozná falešné zjevení. Panna Maria vždy vede ke Kristu. I zde. A zde máme tu krásná a hluboká tajemství v tom prvním zázraku, že tento první zázrak Kristus učinil na přimluvu Panny Marie. Náš Pán ukazuje, jaký vztah má ke své Matce. A tu radost z toho, že může vyhovět své Matce. A tak Kristus působí vždy. A vidíme v tomto krásném druhém tajemství této události tu lásku Krista k člověku, která je u Krista velmi džentlmenská a citlivá. Vidíme, že zde Kristu stojí za to udělat zázrak, aby uchránil rodinu před ostudou při svatbě, a naopak Kristus slaví vznik této rodiny na té svatbě, slaví novomanžele, slaví manželství, žehná lidem k jejich životu. A láska k člověku je u Krista láska k životu. A to je právě to důležité, co je potřeba si uvědomit. Kristus přišel, protože miluje člověka a má lásku k člověku, a nejen k člověku vzornému a zbožnému a ctnostnému. Kristus miluje hříšníky a ten, kdo nemá lásku k hříšníkům a nechce je vést ke Kristu, ten nemá podíl s Kristem. To je tón, který neustále slyšíme ve všech evangeliích a právě tato láska k životu je cizí bezbožnému světu. To vidíme s tím odpadem od Krista neustále více, právě tu tvrdost, tu nelásku k životu. Náš Pán chrání každý život. Později vidíme celou řadu uzdravování, jak pomáhá, vrací mrtvé děti rodičům. Je to prostě láska k životu, chce lidem dát radost, mír a pokoj. A to je, co nám Kristus chce dát: *pax Christi in regno Christi*, pokoj Kristův v Kristově království. Proto přišel na svět, ne nás trestat. Na to by Kristus nemusel chodit; to by stačil prvotní hřích a to, co se dělo potom. Do toho Kristus vůbec nemusel vstupovat, aby přišly tresty, to by Hospodin zvládl z nebe, bez vtělení Druhé božské Osoby. Druhá božská Osoba se vtělila, aby nám přinesla právě radost, mír, pokoj, odpuštění. A naopak lidé vzbouření proti Bohu, ti šíří nenávisť, zášť, nepřátelství. A to

přináší milióny mrtvých v různých podobách. A ti lidé tohoto světa, kteří ovládají tento svět, kteří žijí v duchu tohoto světa, tu nenávisť a vraždění nechtějí zastavit, ať jsou to už vraždy nenarozených, nebo vraždy starých a nemohoucích. Teď se opět toto téma neustále více vynořuje. Ale to není nové téma, ta eutanázie, to dělal Hitler v Třetí říši, to není nic nového, to jsou pořád ty samé věci. Tato nenávisť, která vede k smrti, války, které stojí milióny mrtvých, úplně zbytečně, úplně zbytečně. Ježíš Kristus říká: „Hledejte Boha a v Bohu naleznete pokoj, požehnání, radost“ – ve vašich rodinách, ve společnosti, v křesťanských státech. A k tomu si v podstatě připíjí vínem v Káně Galilejské, v tom začátku svého veřejného působení. Kristus nehovoří z ohnivého trůnu, ale s pohárkem v ruce na svatbě; tam dělá první zázrak, tam v Něj uvěřili učedníci, tam začíná veřejné působení. To je třeba si uvědomit. Konec veřejného působení je pak kříž, kříž od těch, kteří hledají náboženský fanatismus jako prostředek moci – to byli farizejové –, to je ta nenávisť, to je ta moc mocných tohoto světa, všechny tyto věci ženou Krista na kříž. To jsou lidé, kterým na životě člověka nezáleží. A takovíto lidé jsou tady i dnes. To není minulost, to není jenom dva tisíce let stará záležitost. To dnes vidíme zrovna ve stejné podobě v různých nuancích. A ti lidé mají moc, mají peníze – a k čemu jim to je? On toho člověk k životu nepotřebuje tolik. A na tom nezáleží, jestli má desítky miliónů, desítky miliard nebo stovky miliard, protože nemůže bydlet na sto místech najednou, nemůže jít za padesát lidí, nemůže ty peníze nikdy využít a nemůže vést spokojený život, pokud je toto pro něj životním cílem, pokud ty prostředky, které má, nepoužívá k dobré věci a ke cti Boží. Pokud někdo spravuje velký majetek a užívá ho ke cti a chvále Boží a k dobru bližních, tak je to legitimní. Ale pokud je to projev osobního sobectví, a to je velmi rychle, protože aby člověk takové majetky spravoval tak, jak má, to musí být v podstatě světec, a to mocní tohoto světa dnes rozhodně nejsou, oni mají takové ty krycí názvy, že, různé, které naznačují, že jsou filantropové a podobně, ale to jsou jenom krycí názvy pro gaunery, to nemá s láskou k lidem vůbec nic společného; oni jsou jako ďábel, který se přetvařuje, a přesně totéž působí – působí zlo, to zlo chtějí, aby měli čím dál tím větší moc nad světem, který odtrhnou od Boha. To je cíl celého tohoto snažení. A takto také ženou Církev na kříž, tak jako kdysi farizejové Krista, ale my víme, že po kříži přichází

největší zázrak Páně. Ten v Káně byl první, ale ten největší přichází na Boží hod a to je Kristovo zmrtvýchvstání. A tomu nedokáže zabránit nikdo, žádná lidská nenávisť, nic nedokáže zabránit tomu, aby Kristus nezvítězil a nevstal z mrtvých. Právě od Kány, od prvního veřejného zázraku teď budeme obracet s Kristem svůj pohled v předpostním (už za čtrnáct dní) a pak v postním čase ke kříži. Ale když budeme rozjímat kříž, budeme rozjímat také své hříchy, abychom z nich činili pokání, a to všechno budeme činit jako prostředek k vítězství, k vítězství s Kristem. To není rozjímání beznaděje, ale rozjímání té naděje v Kristově vítězství. K tomu nás připravuje předpostní a postní čas. Tedy nezapomínejme ani ve zkouškách na radost, kterou máme šířit, protože nějaká protivná zapšklost, to není křesťanské, i když víme, že život na této zemi nepřináší jen radosti, ale i zkoušky. Ale to je křesťanský realismus, abychom žili s Kristem, po jeho příkladu a v jeho milosti, protože jen takový život vede k našemu Pánu a jednou k blažené věčnosti. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Jak velice je podceňován vnitřní život

(úryvek z knihy J. B. Chautard: *Duše veškerého apoštolátu*.
Přerov 1939, str. 30–33)

Sv. Benedikt položil v Subiacu základ k řeholi, která je jednou z nejmocnějších Božích pák apoštolského života. Sv. Řehoř Veliký, jenž vynikal jak apoštolským duchem, tak vnitřním životem, charakterisuje duševní stav sv. Benedikta slovy: *Žil s sebou samým*.

O většině našich současníků lze říci pravý opak. *Žítí s sebou samým, v sobě, ovládati sebe sama* a nepodléhati vnějším vlivům; obrazivost, cit, paměť, ano i rozum *podřizovati vůli* a svou vůli ustavičně podrobovati vůli Boží: takový program v našem století agitace bývá čím dál tím řidší, neboť se zrodil nový ideál: *láska k činnosti pro činnost*.

Všechny záminky jsou nám dosti dobré, jen abychom se vyhnuli vnitřnímu ovládnutí. Práce, rodinné starosti, zdraví, dobrá pověst, láska k vlasti, vliv prostředí, veřejné mínění, domnělá čest Boží se snaží o závod, aby nám vnitřní život znemožnily. Horečné nadšení pro vnější život začíná i na nás působiti neodolatelným kouzlem.

Není tedy divu, že se vnitřní život tak podceňuje, ano že se jím často i pohrdá; i takoví lidé, kteří by měli nejvíc uznávat jeho význam a nutnost, se mu útrpně usmívají. Lev XIII. v památném listě kardinálu Gibbonsovi byl nucen protestovati proti nebezpečí, které ohrožuje apoštolské pracovníky, horují-li pro výhradnou činnost.

Aby se vyhnuli námahám vnitřního života, podceňují vznešenost života s Ježíšem, v Ježíši a skrze Ježíše. Zapomínají, že v pláň vykupitelském se všechno buduje právě tak na *eucharistickém životě* jako na skále Petrově. Stoupenci tohoto duchovního směru zvaného *amerikanismus* pracují nevědomky o tom, aby *podstatné* věci posunuli do pozadí.

Pro lidi nasáklé amerikanismem – a je jich velmi mnoho – pozbylo sv. přijímání významu, který mělo pro první křesťany. Věří v nejsvětější Svátost oltářní, ale již v ní nevidí nezbytného prvku, základní složky života a činnosti. Poněvadž již nejsou srdečně důvěrní s Ježíšem svátostným, nedivme se, že na vnitřní život hledí již jen jako na památku ze středověku.

Slyšíme-li takové pracovníky mluvíti o jejich činnosti, řekli bychom, že Všemohoucí, jemuž bylo hračkou stvořiti světy a před nímž vesmír je prach a nicota, nemůže se obejít bez jejich spolupráce. Mnoho věřících, i kněží a řeholních osob, dospívá tímto kultem vnější činnosti tak daleko, že si tvoří *jakýsi článek víry*, který jim dovoluje oddávat se nezřízeně životu „mimo sebe“.

Neurastenikovi se obyčejně zakazuje veškerá práce na delší dobu. Bývá to proň lékem nesnesitelným, neboť právě jeho nemoc jej přímo žene do horečné činnosti. Ovšem napínáním sil a vzrušováním si nemoc jen zhoršuje.

Tak i apoštolský pracovník nezřízeně horlivý mívá proti vnitřnímu životu tím větší odpor, čím více jeho chorobný stav nalézá uspokojení v pouhé činnosti. Snaže se *ohloušiti* práci, která se mu pro špatný rozvrh stále hromadí, činí sám svou záchranu nemožnou.

Lod' pluje plnou parou. Nemoudrý kormidelník se těší z její rychlosti, Bůh však ví, že se ztroskotá. Bůh žádá především, abychom se mu klaněli v duchu a v pravdě; amerikanismus však se domnívá, že Boha nejvíc oslavuje vnější úspěch.

Tím se vysvětluje, proč za naší doby se ještě dosti oceňuje vyučování, ošetřování nemocných a misie, ale čím dál tím méně se chápou vnitřní formy zbožnosti: pokání a modlitba. Svět již nechce uznávat skryté oběti, a proto osoby, které se jí věnují v klášterní samotě, má za lenochy a snílky, ač se pro spásu duší obětují neméně než neúnavní misionáři. Ano usmívá se útrpně, když se apoštolský pracovník na několik měsíců uchýlí do ústraní, aby svou horlivost před svatostánkem očistil, oživil a pro činnost si vyprosil Boží požehnání.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA BŘEZEN – DUBEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

- Všechny neděle – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
- Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 3. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 3. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 3. Mše sv. není
6. 3. – 18.00 – Mše sv.
7. 3. – 18.00 – Sv. Tomáše Akvinského, patrona křesťanských akademiků – Mše sv. chorální
19. 3. – 18.00 – Sv. Josefa – Mše sv. chorální
22. 3. – 18.00 – Sedmibolestné Panny Marie – Mše sv. chorální
24. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální (Mše sv. v 8.00 odpadá)
28. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
29. 3. – 10.00 – Jitřní hodinky
– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku, zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
30. 3. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
31. 3. – 8.00 – Hod Boží velikonoční - Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
1. 4. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 4. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 4. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 4. – 18.00 – Zvěstování Panny Marie – Mše sv. chorální
9. 4. – 18.00 – Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
25. 4. – 17.30 – Prosebné procesí a Mše sv.
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální
28. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
29. 3. – 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku
30. 3. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
31. 3. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
24. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv.

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
31. 3. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
1. 4. – 9.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem

21. až 23. března budou kázány pro muže i ženy rekolekce, bližší informace na vývěsce v kapli

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

- 2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- 24. 3. – 17.30 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv.
- 28. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. chorální
- 1. 4. – 8.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

- 1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- Sobota před 1. nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 28. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. chorální
- 1. 4. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

- 14. 3. a 18. 4. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra,
Farní 50*

- 1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- 28. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. chorální
- 29. 3. – 11.00 – Křížová cesta
- 1. 4. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

- 1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

- 3. 3. a 7. 4. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.